

Estiu del 2008

Dijous 17 de juliol del 2008, són dos quarts de cinc de la tarda al port de Larrau. Els escassos quilòmetres i les moltes corbes que en poc més d'un quart ens han portat des del fons de la vall per on serpenteja el riu Anduña fins el coll de la carena fronterera, han suposat passar dels més de 25° C, d'un cel blau i esplèndid, d'un estiu exaltant, a la boira, el vent fred i impetuós i a una temperatura de 13°C que en tota la llarga baixada fins el poble de Larrau, al costat francès, en prou feines es recuperarà. Són les dues cares de l'estiu, al vessant sud i al vessant nord de la carena axial pirinenca. Fa quatre dies que va passar un front fred que va revoltar el temps, el vent va girar al nord-oest i al costat francès encara dura l'embranchida de la maltempsada. Per un costat aquesta boira grisa, pixinera, espessa e inacabable, que fa que tot regalimi, que la verdor sigui fosca i profunda, ens agrada perquè promet dormir a la fresca, ben acotxats dins el sac de dormir, cosa que a l'estiu sempre s'agraeix. Però per l'altre costat ens preocupa perquè sabem de les dosis de paciència que haurem de gastar per no atabalar-nos quan el temps s'entesti en tapar les muntanyes d'una forma recalitrant. És doncs amb aquest panorama gris i humit que escollim el càmping de Larrau per muntar el nostre "campament base" d'aquests primers dies de les vacances.

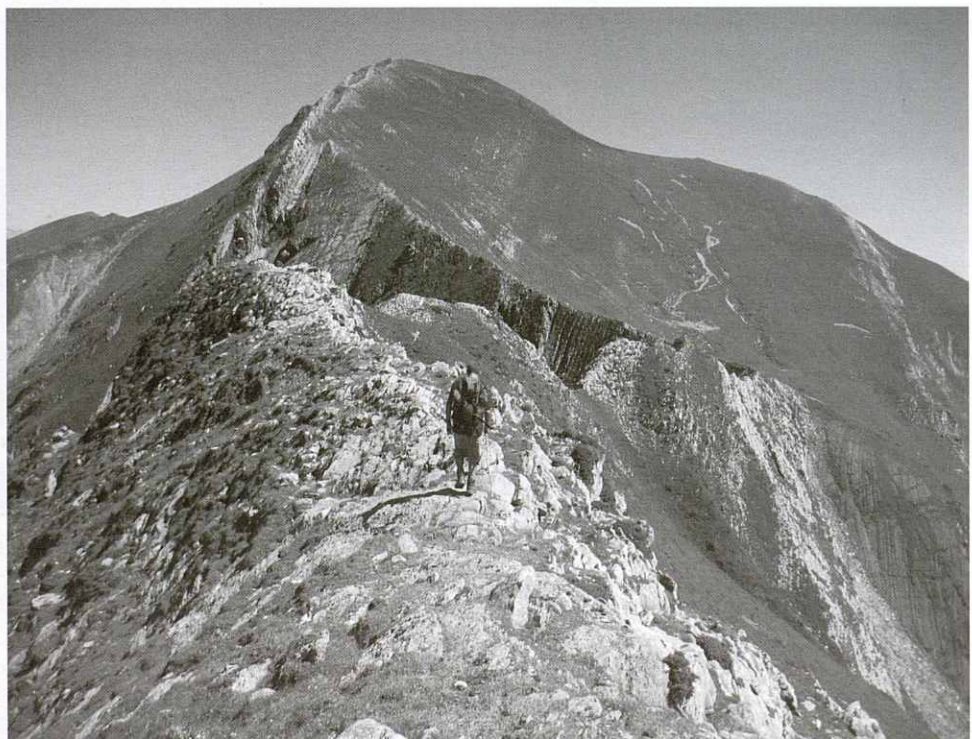
Aquest any hem decidit fer unes vacances tranquil·les, vull dir de no tenir pressa per després anar a un altre lloc, de "repeca" de cims i valls no conegudes per, almenys, un de nosaltres. Sense precipitacions, amb paciència i sense encaparrar-nos pel mal temps. Per tant no ens posem cap dia concret per desplegar la tenda, quan ens sembli que ja hem fet prou, recollirem l'equipatge i anirem a un altre lloc. Com passa moltes vegades ens aquests casos, quan més assossegat vas, resulta que és quanta més activitat acabes fent.

És evident que l'activitat va absolutament lligada a la vènia de la meteorologia. Però com ja hi hem passat moltes d'altres vegades per aquests indrets atlàntics del Pirineu, ja sabem com enfocar-ho per aprofitar al màxim els dies. El temps a l'estiu pirinenc ve marcat generalment pel successiu pas de fronts freds més o menys espaiats, amb algun que altre període anticiclònic intercalat, que venen de l'oest o del nord-oest. Quan s'acosta el front el vent gira a migjorn i a garbí i s'intensifica, la temperatura puja i els mars de boira al nord de la carena s'esvaeixen. Això dura dos

o tres dies a molt estirar. Després passa el front, trona, plou i el vent gira al nord o nord-oest. Baixa la temperatura i la boira s'arrapa a les carenes i valls encarades al nord. Dos o tres o quatre dies, segons li sembla i després el cel s'obre de nou i es torna a repetir el cicle. És el Pirineu Atlàntic. Però hi ha un aspecte important a considerar i és que la boira grisa i molla de després del front quan tot just salta la carena principal s'esvaeix i el cel cap el sud de la cadena muntanyosa esdevé blau i nítid, amb un temps assolellat, fresc i brillant. Amb una mica de picardia i amb l'ajuda d'una bona informació meteorològica, un cotxe per tenir una certa autonomia per desplaçar-se i una mica d'imaginació per improvisar travesses i ascensions, l'èxit de les vacances està quasi assegurat.

En aquests 12 dies que han durat aquestes vacances han passat tres o quatre fronts, per sort força descafeïnats però que han seguit perfectament la cadència meteorològica que acabem d'exposar. I això ha suposat que hem pogut estar els dotze dies sense parar. Perquè si són fronts molt actius, aleshores el mal temps s'enfaristola més i els dies d'inactivitat forçosa es multipliquen.

El primer dia d'activitat ha estat el del canvi de cicle, la desaparició del vent del nord i el canvi a ponent i garbí. El cel s'ha aclarit, la muntanya s'ha destapat al llarg de la jornada. I com a cada hora que passava el dia era més i més clar, hem allargat la ruta amb il·lusió de tal manera que gairebé es pot dir que hem encadenat en un sol dia dues excursions, cadascuna de les quals podia omplir, per sí sola, un jornal. Hem sortit a peu de Larrau, carretera avall fins el pont de Logibar i allà hem agafat el GR-10 per la llarga carena que ens porta fins el coll de Bagargiak. Des d'aquest

Pic d'Ory.
Foto: Joan Mundet.

segueix